

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 listopada 2017r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w Ł. (Nr KRS (...)) wniosła rozpoznanie przedmiotowej sprawy w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwany P. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) P. G. (NIP (...), REGON (...)) ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 323.950,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami, od następujących kwot:

- od kwoty 323.950,52 zł od dnia 13 listopada 2017 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 45.841,22zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa radcowskiego, według norm przepisanych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia nakazu zapłaty (pozew k. 3- 6 akt).

Powód podał w uzasadnieniu pozwu, że wywodzi swoje roszczenie z zawartej z pozwanym umowy z 20 marca 2008 r., której przedmiotem było wykonanie przez powoda na rzecz pozwanego tzw. dokumentacji aplikacyjnej, potrzebnej do ubiegania się przez pozwanego o dofinansowanie w ramach Programu (...) dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego. Zgodnie z powyższą umową, powodowi przysługiwały wynagrodzenia prowizyjne, których pozwany w całości nie uiszczył. Dochodzona pozwem kwota 369.791,74 zł obejmuje należność główną w wysokości 323950,52 zł oraz skapitalizowane odsetki wyliczone na dzień 13 listopada 2017r. w wysokości 45.841,22 zł. Pierwszym dniem naliczania odsetek ustawowych, w przypadku odsetek skapitalizowanych, był dzień następujący po wskazanym w fakturze VAT nr (...) dniu płatności, a zatem 14 listopada 2015r. Powód wniósł o zasądzenie dalszych odsetek od kwoty głównej od dnia 13 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, a od kwoty skapitalizowanych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód podał, że po wykonaniu usługi i wystawieniu faktury powód kilkakrotnie kontaktował się z pozwanym w celu uzyskania informacji o terminie uregulowania należności wynikających z ww. faktury i wypracowania porozumienia do co płatności. Strony nie doszły jednak do porozumienia co do zapłaty (pozew k. 2-6 akt).

Sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu zwykłym rozpoznawczym zarządzeniem z dnia 27 listopada 2017r. (zarządzenie k. 60).

W odpowiedzi na pozew P. G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 70-72 akt).

Pozwany podniósł ***zarzut powagi rzeczy osądzonej***, twierdząc, że roszczenia strony powodowej zostały już prawomocnie rozstrzygnięte w sprawie o sygn. akt XGC 6/13 Sądu Okręgowego w Ł. (...).

Do tego zarzutu pozwanego Sąd odniósł się w postanowieniu z dnia ***4 stycznia 2018r., w którym oddalił zarzutu powagi rzeczy osądzonej (postanowienie k. 103 , uzasadnienie k.116-119 akt akt).***

Nadto, pozwany podniósł ***zarzut przedawnienia roszczenia*** strony powodowej, wskazując że przedmiotowa umowa jest- jak słusznie zauważył Sąd w uzasadnieniu wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt X GC 6/13- umową o świadczenie usług. Stosownie do dyspozycji art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane odrębnymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. W myśl zaś art. 751 k.c., z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że usługi doradcze będące przedmiotem umowy, były wykonywane w zakresie powodowego przedsiębiorstwa, które stale trudniło się tego rodzaju czynnościami.

Zgodnie z dyspozycją **art. 744 k.c.**, w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba, że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. W okolicznościach niniejszej sprawy, strony umowy dokonały daleko idących modyfikacji dotyczących określenia wynagrodzenia i terminów jego płatności.

Stosownie do § 3 umowy (przy uwzględnieniu zmian ustalonych w aneksie nr (...)) strony określiły powyższą kwestię następująco:

Zleceniodawca za wykonanie prac określonych w § 1 zobowiązuje się zapłacić zleceniobiorcy:

- wynagrodzenie w wysokości 12.000 zł + 22 % VAT w dwóch ratach:

-pierwszą ratę w wysokości 6.000 zł + 22 % VAT na podstawie faktury wystawionej przez zleceniobiorcę po zawarciu niniejszej umowy,

- drugą ratę w wysokości 6.000 zł + 22 % VAT na podstawie faktury wystawionej przez zleceniobiorcę po przekazaniu zleceniodawcy dokumentacji aplikacyjnej;

- wynagrodzenie prowizyjne uzależnione od planowanej inwestycji będącej przedmiotem dokumentacji aplikacyjnej do dofinansowania w wysokości 7 % kwoty otrzymanego dofinansowania + 22 % VAT w ratach:

- pierwszą ratę stanowiącą 60.000 złotych + 22 % VAT niezwłocznie po zawarciu niniejszego aneksu,

- kolejne raty stanowiące pozostałą część tego wynagrodzenia prowizyjnego (pierwsza wypłata pomniejszona zostanie o już wypłaconą kwotę pierwszej raty, tj. 60.000 zł + 22 % VAT niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję w ramach PO na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę, o czym zleceniodawca ma bezwzględny obowiązek powiadomić zleceniobiorcę listem poleconym w terminie 7 dni od daty wpłynięcia dofinansowania na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę, jednak nie później niż w terminie 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji wskazanej w dokumentacji aplikacyjnej. Faktura nr (...) nie wskazuje w swej treści, których konkretnie rat wynagrodzenia prowizyjnego dotyczy. Mimo to, opiewa ona dokładnie na sumę 7 % następujących świadczeń:

- 981.750 zł - środki wypłacone 25.03.2013 r.,
- 173.250 zł - środki wypłacone 03.04.2013 r.,
- 862.750 zł - środki wypłacone 12.09.2013 r.,
- 152.250 zł - środki wypłacone 06.09.2013 r.,
- 788.375 zł - środki wypłacone 15.04.2014 r.,
- 139.125 zł - środki wypłacone 08.04.2014 r.,
- 66.463,73 zł - środki wypłacone 17.08.2015 r.,
- 33.285 zł - środki wypłacone 17.08.2015 r.,
- 376.627,79 zł - środki wypłacone 26.08.2015 r.,
- 188.615 zł - środki wypłacone 26.08.2015 r.

Pozwany podkreślił, że o ile w przypadku pierwszego wynagrodzenia strony ustaliły zasadę płatności na podstawie faktur VAT, o tyle w odniesieniu do wynagrodzenia prowizyjnego, strony takiego obowiązku już nie przewidziały. Zleceniodawca miał być zobowiązany do zapłaty każdej z rat wynagrodzenia prowizyjnego, niezwłocznie po powzięciu

każdorasowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję w ramach PO na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę. Chwila wymagalności każdej z rat wynagrodzenia prowizyjnego miał być zatem moment powzięcia każdorasowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję.

Pozwany przyznał, że każdorasową wiadomość o wypłacie dofinansowania w zakresie wskazanych wyżej świadczeń powziął w dniach wskazanych powyżej przy konkretnych kwotach.

Wynagrodzenie prowizyjne stało się zatem wymagalne odpowiednio:

- od kwoty 981.750 zł – w dniu 25.03.2013 r.,
- od kwoty 173.250 zł – w dniu 03.04.2013 r.,
- od kwoty 862.750 zł – w dniu 12.09.2013 r.,
- od kwoty 152.250 zł – w dniu 06.09.2013 r.,
- od kwoty 788.375 zł – w dniu 15.04.2014 r.,
- od kwoty 139.125 zł – w dniu 08.04.2014 r.
- od kwoty 66.463,73 zł – w dniu 17.08.2015 r.,
- od kwoty 33.285 zł – w dniu 17.08.2015 r.,
- od kwoty 376.627,79 zł – w dniu 26.08.2015 r.,
- od kwoty 188.615 zł – w dniu 26.08.2015r.

Tym samym, roszczenia o zapłatę poszczególnych rat wynagrodzenia prowizyjnego uległy przedawnieniu odpowiednio:

- od kwoty 981.750 zł – w dniu 25.03.2015 r.,
- od kwoty 173.250 zł - w dniu 03.04.2015 r.,
- od kwoty 862.750 zł – w dniu 12.09.2015 r.,
- od kwoty 152.250 zł – w dniu 06.09.2015 r.,
- od kwoty 788.375 zł – w dniu 15.04.2016 r.,
- od kwoty 139.125 zł – w dniu 08.04.2016 r.
- od kwoty 66.463,73 zł – w dniu 17.08.2017 r.,
- od kwoty 33.285 zł – w dniu 17.08.2017 r.,
- od kwoty 376.627,79 zł – w dniu 26.08.2017 r.,
- od kwoty 188.615 zł – w dniu 26.08.2017 r.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dopiero 13.11.2017 r., a więc po upływie terminu przedawnienia objętych nim roszczeń, co winno – w ocenie pozwanego- skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Pozwany zaznaczył, że podnoszona przez powoda okoliczność wystawienia przez powoda faktury VAT dopiero w dniu 30.10.2015 r. pozostaje całkowicie irrelevantne dla określenia początku wymagalności roszczeń objętych pozwem oraz kwestii ich przedawnienia. Poszczególne raty wynagrodzenia prowizyjnego z tytułu wykonywania umowy o świadczenie usług, stały się bowiem wymagalne we wskazanych wyżej, określonych umownie datach. Samo wystawienie faktury przez powoda pozostaje jedynie czynnością czysto techniczną, zmierzającą w praktyce do wywiązania się z obowiązków podatkowych. Zarówno w doktrynie, jak w i orzecznictwie, z dezaprobatą spotkało się uzależnianie daty wymagalności roszczenia z tytułu wynagrodzenia za zlecenie z chwilą wystawienia faktury VAT, bowiem rozwiązanie takie nie jest dopuszczalne, gdyż i służyłoby ono pewności obrotu gospodarczego oraz wzajemnemu zaufaniu pomiędzy kontrahentami. W takiej sytuacji można hipotetycznie założyć sytuację, że powód wystawia faktury dopiero po wielu latach od weryfikacji wniosku. Powiązanie początku biegu przedawnienia z samym faktem wystawienia faktury prowadziłoby do stanu, w którym wierzyciel decyduje o tym, kiedy roszczenie ulegnie przedawnieniu, co prowadziłoby do obejścia zakazów przewidzianych w art. 119 k.c. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 16.12.2014 r. VIII Ga 165/14) Obowiązek zapłaty wynikający z umowy cywilnoprawnej nie powinien być uzależniony od wystawienia faktury przez wierzyciela, gdyż faktura jest jedynie rodzajem rachunku zawierającego dane dokonanej transakcji (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 marca 2013 r., VIACa 1290/12).

Niezależnie od powyższego, pozwany wskazał, że powód wyraźnie zwlekał z wystawieniem faktury. O dokonanych na rzecz pozwanego wypłatach dowiedział się, on bowiem już w dniu **11 września 2015 r.**, z pisma sporządzonego przez pracownika Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości. Mimo to, powód zwlekał z wystawieniem faktury aż do dnia 30.10.2015 r. Co więcej, zawartość witryny internetowej, znajdującej się pod wskazanym przez stronę powodową adresem (...) – jak wynika z adnotacji na dole strony – została utworzona w dniu 17.07.2009 r., zaś po raz ostatni była aktualizowana w dniu 25.08.2014 r., a więc jeszcze przed wydaniem wyroku w sprawie (...). Powód już wówczas mógł z łatwością pozyskać powszechnie dostępną informację o wysokości przyznanego pozwanemu dofinansowania.

Pozwany zanegował terminem płatności faktury – na dzień 13 listopada 2017r. Stosownie bowiem do § 6 ust. 7 umowy z dnia 20.03.2008 r., wszystkie wystawione na podstawie niniejszej umowy faktury będą płatne w terminie 7 dni od ich wystawienia. Termin płatności tejże faktury upływał w istocie nie 13.11.2015 r., jak twierdzi powód, a 6.11.2015 r. Wiążące strony postanowienie umowne określające w sposób jednoznaczny i niebudzący żadnych wątpliwości 7-dniowy termin płatności dla wszystkich wystawionych na podstawie umowy faktur, nie mogło zostać jednostronnie zmienione przez pozwanego w niepodpisanym przez nikogo, sporządzonym bez konsultacji z pozwanym dokumencie zatytułowanym faktura VAT nr (...).

Kolejnym zarzutem pozwanego było to, iż ***powodowa spółka nie posiada legitymacji materialnoprawnej czynnej do dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu.***

Zdaniem pozwanego, powód nie posiadał w chwili zgłoszenia roszczenia pozwanemu legitymacji materialnoprawnej do dochodzenia przeciwko niemu roszczeń. ***Ziściła się, bowiem przesłanka powodująca konieczność rozwiązania spółki,*** a to zakończenia prowadzenia działalności spółki, w szczególności poprzez jej likwidację (art. 67 k.s.h.). Powód wbrew tym założeniom uzupełnił skład osobowy spółki jawnej i kontynuował prowadzenie działalności gospodarczej. Kodeks spółek handlowych nie przewiduje możliwości kontynuowania działalności spółki w przypadku zaistnienia przyczyny jej rozwiązania, polegającej na wystąpieniu jednego z dwóch wspólników tej spółki. Powód powinien zakończyć prowadzenie działalności gospodarczej, i w tym zakresie dokonać podziału majątku spółki pomiędzy wspólników i niezbędnych rozliczeń. Ewentualna wierzytelność względem pozwanego stanowi majątek tejże spółki i mogłaby być dochodzona przez wspólnika, który przejął tę wierzytelność w drodze sukcesji po spółce jawnej. Przyjęcie rozwiązania proponowanego przez powoda prowadziłoby do powstania stanu niepewności obrotu prawnego, związanego z istnieniem spółki jawnej o „charakterze przejściowym” w bliżej nieokreślonym czasie, w której odpowiedzialność za zobowiązania ponosiłby jedynie jej wspólnik. Sąd Najwyższy dopuszcza bowiem istnienie okresu przejściowej jednopodmiotowości spółki do czasu dokonania ostatecznych

rozliczeń. Nie dokonuje jednak analizy sytuacji, w której spółka jawna kontynuuje działalność, bez zamiaru zakończenia jej działalności.

Pozwany podkreślił, ponadto w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew, że przedmiotowa umowa była realizowana przez stronę powodowa w sposób nieprofesjonalny i nierzetelny.

Stosownie do § 3 ust. 2 umowy, wynagrodzenie było zleceniobiorcy należne za wykonanie prac określonych w § 1. Skoro usługi zostały przez powoda wyświadczone w sposób niekompletny i nieprawidłowy, pozwany nie może być zobowiązany do zapłaty pełnej wysokości wynagrodzenia określonego w umowie.

Pozwany wskazał, że uszczerbek majątkowy doznany przez pozwanego pozostający w adekwatnym w związku przyczynowym z nienależytym wywiązywaniem się przez powoda z obowiązków umownych wynikających z umowy z dnia 20.03.2008 r., wyniósł co najmniej 600.600zł. Wierzytelność ta pozostaje sporna i jest obecnie dochodzona w sprawie zawisłej przed tutejszym Sądem o sygn. akt (...). W ocenie pozwanego, koniecznym i w pełni uzasadnionym jest zatem wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania w sprawie niniejszej, aż do czasu prawomocnego zakończenia sprawy o sygn. akt (...) (odpowieź na pozew k. 70-72 akt).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 4 stycznia 2018r. Sąd oddalił wniosek o zawieszenie postępowania jako bezzasadny (postanowienie k. 104) .

W piśmie procesowym z dnia 20 grudnia 2012r. (data wpływu) pozwany P. G. złożył **pozew wzajemny, żądając zasądzenia od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) kwoty 390.000zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 grudnia 2017r. do dnia zapłaty** oraz zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych

Pozwany podniósł (powód wzajemny), że umowa była zrealizowana przez pozwaną spółkę w sposób nieprofesjonalny i nierzetelny.

Pozwany dostarczył powodowi w określonym terminie, wszystkie wymagane i niezbędne dokumenty i informacje. Powód rozpoczął pracę nad dokumentacją aplikacyjną, a w szczególności harmonogramem rzeczowo – finansowym projektu i biznesplanem, zapewniając, że oczekiwania pozwanego zostaną spełnione. Pokładane w powodzie nadzieje pozwanego uzasadnione były przedstawioną mu ofertą, a także choćby treścią § 2 ust. 2 przedmiotowej umowy⁷, gdzie powód deklarował biegłą znajomość programów pomocowych Unii Europejskiej, optymalnego dostosowania wniosku o dofinansowanie do planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego, a także kwalifikacje i wiedzę merytoryczną (znajomość przepisów i procedur), niezbędną do opracowania pełnej dokumentacji aplikacyjnej. Nadto, powód zapewniał o dysponowaniu należytą wiedzą, doświadczeniem, kwalifikacjami niezbędnymi do prawidłowego wykonywania wynikających z umowy obowiązków.

Podczas rozmów toczących się między stronami jeszcze przed przystąpieniem do programu UE, ustalono kategorie wydatków, których uwzględnienia w biznesplanie chciał pozwany. Jednym z nich była kategoria (...), w skład której wchodziło: ogrodzenie terenu, utwardzenie dojazdu i miejsc wokół budynków, zagospodarowanie zieleni. W korespondencji mailowej z dnia 1.07.2008 r. w pozycji „otoczenie” wskazano kwotę 250.000zł, którą następnie w korespondencji mailowej z dnia 9.07.2008 r. pozwany podwyższył do 450.000 zł. Mimo to, powód nie uwzględnił tego w przygotowywanym dokumencie, zamieszczając przy tym lakoniczny wpis: „wszelkie niezbędne prace budowlane”. Wielostronicowa dokumentacja została pozwanemu przedstawiona tuż przed upływem terminu na jej złożenie, co uniemożliwiło jej weryfikację i korektę. Po złożeniu aplikacji, (...) Agencja (...) zgłosiła do dokumentacji liczne zastrzeżenia formalne. Finalnie, cała dokumentacja musiała zostać złożona ponownie. W dniu 18.09.2009 r. pozwany złożył pierwszy wniosek o zaliczkę na kwotę 720 000,00 zł, dotyczącą wykonywanych prac budowlanych, która winna była być wypłacona w dniu 27.11.2009 r. W wyniku uchybień wynikających z nierzetelnego wykonywania przez pozwanego umowy, kwotę tę pozwany otrzymał dopiero blisko trzy miesiące później. W dniu 15.10.2010 r. pozwany otrzymał pismo informujące o niezakwalifikowaniu kosztów „nawierzchnie - drogi, place, chodniki”

oraz o konieczności zwrotu kwoty 122 000,00 zł wraz z odsetkami, z wypłaconej uprzednio zaliczki w kwocie 720 000,00 zł. W związku z tym w dniu 30.11.2010 r. pozwany przelał na konto (...) kwotę 122 007,75 zł. W dniu 26.03.2010 r. pozwany złożył wniosek o refundację za Działanie 1 w wysokości 1 242.500zł, za rozliczenie prac budowlanych, a wypłata miała nastąpić w dniu 01.06.2010 r. Z uwagi na nieprawidłowości przygotowanego wniosku, refundacja została wypłacona dopiero w dniach 26.11.2010 r. oraz 02.12.2010 r. Pozwany uzyskał z tego tytułu jedynie 910.000 zł, czyli o 332.500zł mniej, aniżeli kwota wynikająca z faktur. Kwota została zmniejszona z uwagi na brak uwzględnienia w biznesplanie prac i robót ziemnych. Prace te nie zostały uwzględnione w harmonogramie, pomimo zapewnienia powoda, że kwalifikują się one do refundacji. Z uwagi na opóźnienie w wypłacie refundacji oraz ostateczne obniżenie jej wysokości, powód musiał z własnych środków pokryć koszty budowy w kwocie 547.000 zł. Nadto, inne wnioski rozliczane były z wielomiesięcznymi opóźnieniami, wynikającymi z nieprawidłowości w dokumentacji przygotowanej przez pozwanego. W dniu 30.06.2010 r. pozwany złożył kolejny wniosek o zaliczkę na kwotę 1.557.500 zł. Przewidywany termin wypłaty zaliczki upływał w dniu 8.09.2010 r., jednak z uwagi na zaniedbania powoda - zaliczka faktycznie wpłynęła w dwóch ratach - 20.12.2010 r. oraz 23.12.2010 r. W dniu 27.08.2010 r. złożony został wniosek na kwotę 602.000 zł, który zrealizowany został w dniach 26.11.2010 r. oraz 02.12.2010 r., a nie jak przewidywano - 05.11.2010 r.

Pozwany podkreślił, że pierwotny termin inwestycji został w umowie o dofinansowanie określony na styczeń 2012 roku. Z uwagi na nienależyte wykonanie usług przez powoda i opóźnienia w realizacji wypłat spowodowane błędami w dokumentacji sporządzonej przez powoda, proces budowy nowego zakładu znacznie się opóźnił. Pozwany przeniósł do niego swą działalność dopiero w marcu 2015 r., niezwłocznie po uprawomocnieniu się decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Przed zakończeniem przedmiotowej inwestycji, pozwany wykonywał działalność w trzech budynkach - dwóch w J. oraz jednym w Ł.. Prowadzenie procesów produkcyjnych w trzech różnych lokalizacjach niosło za sobą liczne problemy logistyczne. Wreszcie — wydajność tych zakładów była znacznie ograniczona w porównaniu do nowego zakładu produkcyjnego, znajdującego się w G.. W roku 2014, a więc w ostatnim roku kalendarzowym, w którym produkcja była prowadzona jeszcze wyłącznie we wcześniejszych lokalizacjach, możliwości lokalowe pozwanego pozwoliły na wygenerowanie przychodów z działalności operacyjnej w kwocie 10. 839.550 zł (zysk brutto: 1.118.000 zł). W roku 2016r. - pierwszym, w którym produkcja odbywała się już wyłącznie w nowym budynku, wielkość produkcji zwiększyła się tak znacząco, iż przychody wzrosły do kwoty ponad 27.628.000 zł, zaś zysk brutto do ponad 3.840.869 zł.

Pozwany podał, że pozwem wzajemnym pozwany dochodzi od powoda kwoty 390.000 zł, stanowiącej część dochodów utraconych w bezpośrednim związku z opóźnieniem inwestycji, spowodowanym nieprawidłowościami w realizacji umowy przez powoda. Pozwany wystosował do powoda notę księgową nr (...), w której zażądał od powoda wyżej wymienionej kwoty. Pomimo upływu terminu płatności w dniu 14.12.2017 r., powód do obecnej chwili nie uiszczył należności.

Pozwany złożył jednocześnie wniosek o zwolnienie od opłaty sądowej od pozwu uzasadniony jest faktem, iż z uwagi na liczne posiadane zobowiązania - wysokie raty kredytów oraz znaczne zobowiązania wobec dostawców, pozwany nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych związanych z powództwem wzajemnym bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego dla siebie i swojej rodziny (pозew wzajemny k. 83-88 akt).

Pozwany nie został zwolniony od kosztów sądowych, co ostatecznie z powodu braku uiszczenia opłaty skutkowało zarządzeniem o zwrocie pozwu po jego wyłączeniu do odrębnego postępowania (postanowienie z dnia 30 maja 2018r. k. 244 akt, zarządzenie o zwrocie w sprawie w sprawie XGC 482/18 SO w Ł. (...)).

W piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2018r. (data wpływu) powód podtrzymał żądanie pozwu. Powód podniósł, że roszczenia nie uległy przedawnieniu, bowiem przedmiotowa umowa ma charakter mieszany, ponieważ łączy cechy przynajmniej kilku umów określonych w kodeksie cywilnym, z najsilniejszym podobieństwem do umowy agencyjnej. Bezsprzecznie bowiem, najważniejszym elementem świadczenia powoda było doprowadzenie do zawarcia umowy o dofinansowanie pomiędzy (...) a pozwanym (co nastąpiło 30 grudnia 2008r.), a później - podejmowanie innych czynności faktycznych zmierzających do realizacji tej umowy. Właśnie z faktem zawarcia

umowy o dofinansowanie związane było, również powstanie wierzytelności w postaci wynagrodzenia prowizyjnego, które stanowiło główne świadczenie pozwanego. Bez doprowadzenia wskutek starań powoda do zawarcia umowy o dofinansowanie, nie byłoby bowiem podstawy do wypłaty dotacji na rzecz pozwanego, a co za tym idzie, nie powstałaby również wierzytelność o zapłatę wynagrodzenia prowizyjnego. Mieszany charakter umowy prowadzi do konkluzji, że przedawnienie roszczeń z niej wynikających, nie może być kwalifikowane z zastosowaniem przepisów właściwych poszczególnym typom umów, których przepisy odnoszą się do niej jedynie w części. Przepisy art. 646 k.c. oraz art. 751 k.c. są normami *lex specialis* w stosunku do przepisów ogólnych o przedawnieniu roszczeń, wynikających z działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Konsekwencją tego jest, wbrew stanowisku pozwanego, że do roszczeń powoda z umowy z 24 sierpnia 2009 r. nie znajdzie zastosowania 2-letni termin przedawnienia, o którym mowa w przepisie art. 751 k.c., **a 3-letni termin przedawnienia, wynikający z art. 118 k.c. W związku z tym, umowa stron powinna być oceniana przez pryzmat przepisów ogólnych o zobowiązaniach, z odpowiednim uwzględnieniem przepisów dotyczących agencji**, właśnie ze względu na liczne podobieństwa, jakie występują w zestawieniu tej umowy z modelową umową agencji. Zgodnie z przywołanym orzecznictwem, skoro przedmiotowy stosunek umowny, łączący Strony, posiada również cechy innych typów umów (o dzieło oraz zlecenia), które przewidują dwuletni okres przedawnienia, to z uwagi na dominującą rolę elementów umowy agencji, zastosowanie powinien znaleźć w tym przypadku art. 118 k.c. - zarówno jako *lex generalis*, a także jako przepis regulujący przedawnienie roszczeń z umowy agencyjnej.

Powód stanął na stanowisku, że termin przedawnienia przysługującego mu względem pozwanego świadczenia wynosi 3 lata, co wynika z charakteru łączącej strony umowy (w oparciu o art. 118 k.c.). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że umowa z 20 marca 2008 r. miała inny charakter, z którym związany byłby dwuletni okres przedawnienia, to w dacie wytoczenia powództwa, zobowiązanie pozwanego nie uległo przedawnieniu, ponieważ świadczenie, polegające na zapłacie wynagrodzenia prowizyjnego stało się ostatecznie wymagalne 91 dnia od daty zakończenia planowanej inwestycji, czyli najwcześniej 24 listopada 2015 r.

Powód podniósł, że zarzut opisany w pkt IV uzasadnienia odpowiedzi na pozew jest oczywiście bezzasadny. Brak legitymacji powoda do dochodzenia roszczeń z umowy z 20 marca 2008 r. Pozwany podnosił w przeszłości wielokrotnie, m. in. w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...) XIII Wydziałem Gospodarczym w sprawie sygn. akt: XIII GC 1858/15, a także w postępowaniu, toczącym się przed tut. Sądem w sprawie sygn. akt (...) zakończonego prawomocnie orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) I Wydziału Cywilnego z 1 marca 2016 r., sygn. akt: I ACa 541/15. W wyniku tych postępowań, za każdym razem zarzuty pozwanego w przedmiocie nieistnienia umowy spółki jawnej lub braku legitymacji powodowej Spółki były oddalane, ostatnio także w wyroku Sadu Najwyższego z 27 czerwca 2017 r w sprawie sygn. akt II CSK 595/16, załączonym wraz z uzasadnieniem do pozwu. Strona powodowa w całości poparła argumentację przedstawioną w uzasadnieniach do ww. wyroków, a przede wszystkim - twierdzenia wywiedzione w odpowiedzi na pozew z 12 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. XIII GC 1858/15, toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...) XIII wydziałem Gospodarczym.

Powód podkreślił, że wykonał swoje zobowiązania wynikające z umowy z 20 marca 2008 r. w sposób należyty. Nieuzyskanie przez pozwanego wskazanych w odpowiedzi na pozew kwot refundacji wynikało wyłącznie z jego własnych działań. Powód w całej rozciągłości podtrzymał przy tym argumentację wywiedzioną w odpowiedzi na pozew w sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt: (...). Zarzut nienależytego wykonania umowy stron, bezzasadnie wywodzony przez pozwanego, w żaden sposób nie niweczy roszczenia powoda objętego pozwem. **Podnoszone przez pozwanego w odpowiedzi na pozew zarzuty, zbliżone lub identyczne do podejmowanych przez niego zarzutów w toku licznych spraw sądowych, w których Sądy dokonywały ich jednoznacznie negatywnej oceny**, a także zachowanie pozwanego po uzyskaniu wielomilionowej dotacji, otrzymanej w związku z umową stron, a polegające w głównej mierze na uchylaniu się od zapłaty wynagrodzenia na rzecz Powoda, powinno podlegać ocenie także w kontekście nadużycia prawa podmiotowego (tj. art. 5 k.c.). Pozwany bowiem rażąco łamał zobowiązania wynikające z umowy stron, w tym przede wszystkim nie wykonał przyjętego na siebie bezwzględneho obowiązku poinformowania powoda o otrzymaniu wypłat

dofinansowania, a następnie, nawet pomimo przegrywania kolejnych spraw, w dalszym ciągu robi wszystko, aby uniknąć obowiązku wypłaty całego należnego powodowi wynagrodzenia. Takie działanie pozwanego nie powinno podlegać ochronie prawnej (pismo procesowe powoda k. 121- 128 akt).

W toku procesu strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna w Ł. (Nr KRS (...)) prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie doradztwa w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania oraz w zakresie obsługi rachunkowo-księgowej (dowód: odpis z KRS –u k. 9-14 akt).

Pozwany P. G. prowadzi przedsiębiorstwo o nazwie (...) w J.. Zajmuje się produkcją wyrobów kosmetycznych i toaletowych (dowód: wypis z (...) k.15, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:50:25).

W (...) w J. pracuje brat pozwanego na stanowisku dyrektora do spraw naukowych, do jego obowiązków należy zastępowanie pozwanego, nadzór nad pracą laboratorium kontroli jakości, nadzór na realizowanymi projektami unijnymi (dowód: zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:04:15-00:04:54).

A. G. zajmował się kontrolą umów, które były zawierane przez pozwanego oraz projektami unijnymi, które nadzorował (dowód: zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:05:29).

Obsługą księgową przedsiębiorstwa strony pozwanej zajmował się B. B.. On opiniował wnioski o dotacje od strony finansowej. Przedstawiał prognozy finansowe zamierzeń, tym bardziej, że pozwany podpisał umowy z podwykonawcami na realizację robót budowlanych i musiał terminowo zapewnić środki finansowe na płatności (dowód: zeznania świadka B. B. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:21:37- 00:48:40).

Pozwany był zainteresowany pozyskaniem środków unijnych na realizację zamierzeń inwestycyjnych w postaci rozbudowy przedsiębiorstwa kosmetycznego. Środki unijne dawały szansę na szybki rozwój działalności. Szukał wiarygodnego partnera w pomocy do pozyskania tych środków. Od 2008 roku pozwany realizował inwestycję budowy nowoczesnego przedsiębiorstwa kosmetycznego w ramach Działania 4.4 N. Inwestycje o wysokim potencjale innowacyjnym osi priorytetowej 4 Inwestycje w innowacyjne przedsięwzięcia Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka (dowód: okoliczność bezsporna, zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:05:52, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:50:25).

Kontakty stron rozpoczęły się od lutego 2008 roku. Powód złożył pozwanemu ofertę współpracy w zakresie pozyskiwania środków unijnych, bowiem deklarował biegłą znajomość programów pomocowych Unii Europejskiej, optymalnego dostosowania wniosku o dofinansowanie do planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego, a także kwalifikacje i wiedzę merytoryczną (znajomość przepisów i procedur), niezbędną do opracowania pełnej dokumentacji aplikacyjnej. Pozwany sprecyzował swoje oczekiwania w zakresie planowanej inwestycji i jej rozliczenia (dowód: okoliczność bezsporna, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:53:38).

Przed zawarciem umowy podczas rozmów toczących się między stronami jeszcze przed przystąpieniem do programu UE, ustalono kategorie wydatków, których uwzględnienia w biznesplanie chciał pozwany. Jednym z nich była kategoria (...), w skład której wchodziło: ogrodzenie terenu, utwardzenie dojazdu i miejsc wokół budynków, zagospodarowanie zieleni (dowód: zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:53:38).

W dniu 20 marca 2008 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było przygotowanie przez stronę powodową, jako zleceniobiorcę, na rzecz pozwanego, jako zleceniodawcy, wniosku o dofinansowanie oraz biznesplanu (zwanych dalej dokumentacją aplikacyjną) w ramach właściwego programu operacyjnego, dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego w postaci budowy fabryki z zapleczem badawczo-rozwojowym, zabezpieczenia i kontroli jakości oraz biurowym, w pierwszym ogłoszonym po podpisaniu umowy terminie aplikowania (§1 umowy).

W ramach umowy strony zobowiązały się do współpracy polegającej na wzajemnych konsultacjach oraz niezwłocznym przekazywaniu sobie wszelkich informacji, danych, pism i dokumentów dotyczących planowanej inwestycji, które są niezbędne do wykonania umowy. Strony wskazały też osoby upoważnione do kontaktów w ramach umowy oraz do odbierania lub przekazywania wszelkich pism, informacji, danych i dokumentów, o których mowa w § 1 oraz w § 2 ust. 1 i 2 umowy (§ 2 umowy).

Strony ustaliły również w umowie wynagrodzenie należne zleceniodawcy, w wysokości 12.000 zł „+ 22% VAT” oraz wynagrodzenie prowizyjne, uzależnione od zakwalifikowania planowanej inwestycji będącej przedmiotem dokumentacji aplikacyjnej do dofinansowania, w wysokości 7% kwoty przyznanego dofinansowania przez właściwą instytucję „+22% VAT” (§ 3 ust. 2 a) i b) umowy).

Zleceniodawca zobowiązał się ponadto, że będzie postępował w sposób zgodny z treścią dokumentów programowych, umowy o dofinansowanie planowanej inwestycji a także wezwań zleceniobiorcy i właściwej instytucji w ramach programu operacyjnego (§ 3 ust. 3 umowy).

Zleceniobiorca gwarantował w umowie, że dokumentacja aplikacyjna zostanie zaakceptowana pod względem formalnym przez właściwą instytucję w ramach programu operacyjnego, pod warunkiem podejmowania przez zleceniodawcę działań, o których mowa w § 3 ust. 3 umowy oraz dostarczenia przez zleceniodawcę wszelkich ostatecznych informacji, danych, pism i dokumentów, o których mowa w § 2 ust. 1 i 2 umowy, najpóźniej na 14 dni przed upływem terminu aplikowania (§ 4 ust. 3 umowy)

W § 4 ust. 8 umowy wskazano, że zleceniobiorca (tj. pozwana) nie ponosi żadnej odpowiedzialności za nieprzyznanie dofinansowania bądź zmniejszenie przyznanego dofinansowania zleceniodawcy w ramach programu operacyjnego (PO). Ponadto zgodnie z § 4 ust. 9 zleceniobiorca nie ponosi żadnej odpowiedzialności za niepodpisanie przez zleceniodawcę umowy o dofinansowanie planowanej inwestycji z właściwą instytucją w ramach PO oraz za niewywiązanie się zleceniodawcy z warunków umowy o dofinansowanie planowanej inwestycji podpisanej z właściwą instytucją w ramach PO (dowód: poświadczona kopia umowy k. 18-21).

Zasady przygotowania wniosków aplikacyjnych przez przedsiębiorców ubiegających się o dofinansowanie projektu w Ramach Regionalnego Programu Operacyjnego zostały określone w Wytycznych dla wnioskodawców ubiegających się o dofinansowanie projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego, jak również w „Instrukcji wypełnienia I części wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka Działanie 4.4”. Już we wstępnej części wskazanej wyżej instrukcji zamieszczono warunki formalne wniosku oraz określenie, iż projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego muszą być zgodne z celami zawartymi w Programie i Uszczegółowieniu Programu oraz zgodne z regulacjami dotyczącymi funduszy strukturalnych. W treści ad. 19 instrukcji wskazano, że przez rozpoczęcie realizacji inwestycji należy rozumieć podjęcie prac budowlanych lub pierwszego zobowiązania firmy do zamówienia towarów i usług, z wyłączeniem wstępnych studiów wykonalności. Nie stanowią natomiast rozpoczęcia realizacji projektu czynności podejmowane w ramach działań przygotowawczych, w szczególności: studia wykonalności, analizy przygotowawcze (techniczne, finansowe, ekonomiczne), usługi doradcze związane z inwestycją. Ponadto wskazano, iż rozpoczęcie robót budowlanych następuje z chwilą podjęcia prac przygotowawczych na terenie budowy. Pracami przygotowawczymi są: - wytyczenie geodezyjne obiektów w terenie, -wykonanie niwelacji terenu, -zagospodarowanie terenu budowy wraz z budową tymczasowych obiektów oraz - wykonanie przyłączy do sieci infrastruktury technicznej na potrzeby budowy. W przedmiotowej instrukcji podkreślono również, że mimo, iż poniesienie tych wydatków nie jest uważane za rozpoczęcie realizacji inwestycji, to będą one stanowić wydatki kwalifikowane do objęcia wsparciem tylko wówczas, jeśli zostaną poniesione po dniu wskazanym w opcji a lub b). Ponadto podkreślić należy, że w ad. 20 jednoznacznie wskazano, że „wydatkami kwalifikującymi się do objęcia wsparciem są tylko takie wydatki, które są niezbędne do wykonania projektu, są bezpośrednio z projektem związane oraz są poniesione po dniu stwierdzenia kwalifikowalności projektu, zgodnie z Wytycznymi w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach PO IG”. Wszystkie wydatki kwalifikowane muszą być zaś bezpośrednio związane z zastosowaniem technologii, będącej przedmiotem

wniosku.” (dowód: instrukcja wypełnienia I części wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka Działanie 4.4”- k.545-552 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Powód przygotował przedmiotową dokumentację objętą umową z dnia 20 marca 2008 roku (dowód: dokumentacja aplikacyjna k. 430-482 XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Podczas rozmów stron ustalano, jakie kategorie wydatków, powinny być uwzględnione w biznesplanie. Pozwany chciał rozliczenia wydatków w kategorii (...), bowiem w ramach budowy obiektu do sfinansowania były: ogrodzenie terenu, utwardzenie dojazdu i miejsc wokół budynków, zagospodarowanie zieleni. W korespondencji mailowej z dnia 1.07.2008 r. w pozycji „otoczenie” wskazano kwotę 250.000 zł, którą następnie w korespondencji mailowej z dnia 9.07.2008 r. pozwany podwyższył do 450.000 zł. Powód nie uwzględnił tego w przygotowywanym dokumencie. We wniosku wydatki te zakwalifikował w opisie: „wszelkie niezbędne prace budowlane”.

Pozwany przyjął wykonaną dokumentację bez zastrzeżeń, stwierdzając, że przedmiot umowy został wykonany zgodnie z zawartą umową, co zostało potwierdzone w protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 30 lipca 2008 roku (dowód: protokół zdawczo-odbiorczy- k.264 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Obszerna dokumentacja została pozwanemu przedstawiona tuż przed upływem terminu na jej złożenie. Pozwany miał problemy weryfikacji dokumentów i dokonaniem ewentualnych i korekt.

Pozwany osobiście złożył wniosek o dofinansowanie wraz z wykonaną przez pozwanego dokumentacją aplikacyjną, parafując każdą stronę i oświadczając, że wszystkie informacje zawarte we wniosku o dofinansowanie - (...) planie i załącznikach są zgodne ze stanem faktycznym (dowód: protokół zdawczo-odbiorczy- k.264 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...), zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:05:52-00:07:45).

Po złożeniu aplikacji (...) Agencja (...) zgłosiła do dokumentacji liczne zastrzeżenia formalne. W związku z tym, cała dokumentacja musiała zostać złożona ponownie. (...) Agencja (...) pismem z dnia 13 sierpnia 2008 roku wskazała powodowi na uchybienia formalne wniosku w zakresie: kosztów podatku Vat, braku zaznaczenia dołączenia dokumentu potwierdzającego zewnętrzne finansowanie projektu, kosztów realizacji „Działania nr 42”, daty płatności oraz braku spójności między pkt 10 a 12 Biznesplanu (dowód: pismo Agencji k.29-30 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...), zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:05:52-00:07:45).

Po poprawieniu błędów dokumentacja została złożona ponownie. W dniu **18 września 2009 r.** pozwany złożył pierwszy wniosek o zaliczkę na kwotę 720.000zł, dotyczącą wykonywanych prac budowlanych, która winna była być wypłacona **w dniu 27 listopada 2009 r.** Inwestycja powoda została zakwalifikowana do dofinansowania, a złożony wniosek został przez ekspertów (...) oceniony pozytywnie pod względem merytorycznym (dowód: arkusze oceny projektu k. 418-429 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Ze względu na konieczność uzupełniania dokumentacji , pozwany otrzymał dopiero blisko trzy miesiące później zaliczkę na kwotę 720.000zł, dotyczącą wykonywanych prac budowlanych, która winna była być wypłacona w dniu 27.11.2009 r. (dowód: okoliczność bezsporna).

Dnia 30 grudnia 2008 roku powód zawarł z Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości w W. (dalej: (...)) umowę Nr (...).04.04.00-10-044/08-00 o dofinansowanie inwestycji będącej przedmiotem dokumentacji aplikacyjnej przygotowanej przez stronę pozwaną w ramach wykonania opisanej wyżej umowy. Określona w umowie maksymalna kwota dofinansowania wynosiła 13.560.000 złotych, którą beneficjent (tj. powód) miał otrzymać po spełnieniu warunków wynikających z umowy i rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006. W § 4 ust. 3 ww. umowy w przypadku zmiany w zakresie wartości projektu, zmniejszenia lub zwiększenia wydatków kwalifikujących się do objęcia wsparciem projektu, kwota przyznanego dofinansowania może ulec zmianie po wyrażeniu zgody (...). Warunkiem zaś uznania wydatków za kwalifikujące się do objęcia wsparciem było zgodnie z § 5 ust. 1 poniesienie ich przez beneficjenta w związku z realizacją projektu, zgodnie z postanowieniami umowy, katalogiem i wysokością wydatków kwalifikujących się do objęcia wsparciem określonym w rozporządzeniu oraz z zasadami

racjonalnej gospodarki finansowej, w szczególności zaś najkorzystniejszej relacji nakładów i rezultatów. Natomiast wydatkami kwalifikującymi się do objęcia wsparciem są wydatki, które jednocześnie: 1) są niezbędne do prawidłowej realizacji projektu, 2) zostały wskazane w Harmonogramie rzeczowo-finansowym projektu (zał. nr 3 do umowy), 3) zostały faktycznie poniesione w okresie kwalifikowalności wydatków i nie wcześniej niż dzień po dniu otrzymania potwierdzenia kwalifikowalności projektu, 4) zostały zweryfikowane i zatwierdzone przez (...) oraz 5) zostały prawidłowo udokumentowane (§5 ust. 2). Ocena kwalifikowalności wydatków dla projektu rozpoczynała się w dniu 3 listopada 2008 roku i zakończyć się miała w dniu 16 stycznia 2012 roku. W § 4 ust. 8 wskazano, że zleceniobiorca nie ponosi żadnej odpowiedzialności za nieprzyznanie dofinansowania bądź zmniejszenie przyznanego dofinansowania zleceniodawcy w ramach PO. Zleceniobiorca nie ponosi żadnej odpowiedzialności za niepodpisanie przez zleceniodawcę umowy o dofinansowanie planowanej inwestycji z właściwą instytucją w ramach PO oraz za niewywiązanie się zleceniodawcy z warunków umowy o dofinansowanie planowanej inwestycji podpisanej z właściwą instytucją w ramach PO (ust. 9). (dowód: umowa o dofinansowanie k. 146-157 XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

W dniu 4 marca 2009 r. strony podpisały aneks nr (...) do ww. umowy, w którym zmieniły przedmiot umowy określając, iż przedmiotem tym jest:

- przygotowanie przez powodowego zleceniobiorcę na rzecz pozwanego zleceniodawcy wniosku o dofinansowanie oraz biznesplanu (zwanych dalej dokumentacją aplikacyjną), potrzebnych do ubiegania się o dofinansowanie (dotacje) w ramach właściwego programu operacyjnego dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego w postaci budowy fabryki z pełnym zapleczem badawczo-rozwojowym, zabezpieczenia i kontroli jakości oraz biurowym, w pierwszym ogłoszonym po podpisaniu umowy terminie aplikowania,
- opracowywanie sprawozdań z realizacji projektu, wniosków o płatność zwanych dalej dokumentacją rozliczeniową, w terminie 14 dni od dnia przekazania zleceniobiorcy przez zleceniodawcę kompletu dokumentów dotyczących realizacji planowanej inwestycji określonych w dokumentach programowych w ramach programu operacyjnego, wezwaniach właściwej instytucji, a także umowie o dofinansowanie planowanej inwestycji w ramach programu operacyjnego,
- przygotowywanie wniosków o aneks umowy o dofinansowanie związanych ze zmianami we wniosku, harmonogramie rzeczowo-finansowym projektu lub biznesplanie (pkt 1 aneksu).

W aneksie tym strony zmieniły także wynagrodzenie przysługujące zleceniobiorcy, w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego. W kwestii tej strony postanowiły, iż:

- wynagrodzenie prowizyjne uzależnione jest od zakwalifikowania planowanej inwestycji będącej przedmiotem dokumentacji aplikacyjnej do dofinansowania, w wysokości 7% kwoty otrzymanego dofinansowania „+22% VAT”,
- wynagrodzenie to płatne będzie w ratach, z których pierwsza rata w kwocie 60.000 zł + 22% VAT zostanie zapłacona niezwłocznie po zawarciu nin. aneksu do umowy,
- ***kolejne raty wynagrodzenia prowizyjnego (przy czym pierwsza pomniejszona o zapłaconą kwotę pierwszej raty) będą płatne „niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję w ramach PO na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę, o czym zleceniodawca ma bezwzględny obowiązek powiadomić zleceniobiorcę listem poleconym w terminie 7 dni od daty upłynięcia dofinansowania na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę, jednak nie później niż w terminie 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji wskazanej w dokumentacji aplikacyjnej” (pkt 2 aneksu).***

Strony zmieniły, także umowne uregulowania dotyczące wypowiedzenia umowy, uzgadniając, iż w przypadku wypowiedzenia umowy przez zleceniodawcę w dniu albo po dniu przekazania mu całości lub części dokumentacji

aplikacyjnej, zleceniodawca zobowiązuje się niezależnie od wynagrodzenia wskazanego w § 3 ust. 2a umowy, do bezwarunkowej zapłaty na rzecz zleceniobiorcy kwoty stanowiącej równowartość wynagrodzenia wskazanego w § 3 ust. 2b umowy, obliczonej na podstawie kwoty wnioskowanego dofinansowania wskazanej w dokumentacji aplikacyjnej, na podstawie faktury wystawionej przez zleceniobiorcę niezwłocznie po otrzymaniu od zleceniodawcy oświadczenia o wypowiedzeniu lub bezskutecznym upływie terminu na podjęcie stosownych działań wskazanego w wezwaniu właściwej instytucji w ramach programu operacyjnego lub w wezwaniu zleceniobiorcy.

Strony postanowiły także, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy „dla swej ważności wymaga zachowania formy listu poleconego i jest skuteczne z chwilą otrzymania go przez zleceniobiorcę” (pkt 3 aneksu) (dowód: poświadczona kopia aneksu do umowy k. 22-24 akt).

We wrześniu 2009 r. pozwany zawarł z (...) aneks nr (...) do ww. umowy o dofinansowanie, w którym m.in. postanowiono, że określone w umowie dofinansowanie zostanie pozwanemu udzielone w formie zaliczki i refundacji poniesionych wydatków kwalifikujących się do objęcia wsparciem w formie płatności pośrednich i płatności końcowej. Zaliczka stanowi formę dofinansowania projektu inwestycyjnego (dowód: poświadczona kopia aneksu nr (...) do umowy o dofinansowanie k. 30-32, poświadczona kopia pisma (...) z 13.12.2011 r. k. 199 w katach XGC 6/13 SO w Łodzi- akta dołączone do przedmiotowej sprawy).

Z tytułu ww. umowy o dofinansowanie inwestycji, (...) dokonała na rzecz pozwanego następujących płatności:

- w dniu 22.02.2010 r. - kwoty 720.000 zł i 247.000 zł (łącznie 967.000 zł),
- w dniu 26.11.2010 r. - kwoty 910.000 zł i 602.000 zł (łącznie 1.512.000 zł),
- w grudniu 2010 r.-kwoty 1.557.500 zł,
- w dniu 25.02.2011 r. - kwoty 510.000 zł,
- w dniu 13.05.2011 r. - kwoty 2.239.000 zł i 104.998,31 zł (łącznie 2.343.998,31 zł),
- w dniu 18.07.2011 r. - kwoty 49.000 zł,
- w dniu 12.09.2011 r. - kwoty 560.000 zł

(dowód: okoliczności bezsporne -poświadczona kopia informacji z (...) z 29.12.2011 r. k . 25-26 akt).

W późniejszym okresie pozwany otrzymywał od (...) z tytułu dofinansowania inwestycji, kwoty:

- 44.100 zł w dniu 21.12.2011 r.,
- 249.900 zł w dniu 30.12.2011 r.,
- 217.872,26 zł w dniu 15.03.2012 r.,
- 1.234.609,48 zł w dniu 16.03.2012 r.,
- 13.500 zł i 19.350 zł (łącznie 32.850 zł) w dniu 11.07.2012 r.,

76.500 zł i 109.650 zł (łącznie 186.150 zł) w dniu 18.07.2012 r.). (dowód: okoliczności bezsporne -poświadczona kopia informacji z (...) z 29.12.2011 r. k . 25-26 akt).

Po kilku miesiącach od otrzymania dofinansowania, pozwany musiał **zwrócić do (...) część otrzymanych środków z tytułu dofinansowania.**

Pismami z dnia 22 września 2009 roku, 16 października 2009 roku, 1 kwietnia 2010 roku, 14 kwietnia 2010 roku, 8 lipca 2010 roku, 15 lipca 2010 roku, 30 sierpnia 2010 roku, 14 września 2010 roku, 8 grudnia 2010 roku oraz 20 grudnia 2010 roku (...) Agencja (...) wskazywała na kolejne nieprawidłowości we wnioskach o płatność, wzywając do złożenia dokumentów, o jakie należy uzupełnić wnioski, a także do złożenia wyjaśnień (dowód: pisma- k.159-163, 174-175, 183 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Ostatecznie pozwany zobowiązany był do zwrotu (...) części otrzymanych środków z tytułu dofinansowania:

- kwoty 122.000 złotych wraz z odsetkami - w związku z uznaniem przez (...) Agencję (...) w piśmie z dnia 12 października 2010 roku za niekwalifikowane kosztów „Nawierzchnie- drogi, place, chodniki”. Powód w piśmie z dnia 3 grudnia 2010 roku zwrócił powyższą kwotę z odsetkami, przelewając w dniu 30 listopada 2010 roku kwotę 122.007,75 złotych,
- 35.000 złotych jako kwotę zakupu 2 topielników powód zmuszony był uiścić z własnych środków wobec braku refundacji (dowód: okoliczności bezsporne, zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:08:37-00:12:17, zeznania świadka B. B. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 01:05:09, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:59:00-01:07:43).

Pismem z dnia 25 maja 2010r. (...), w związku z weryfikacją wniosku o płatność dotyczącą Działania nr 1, w ramach którego planowano zrealizować prace budowlane w zakresie budowy pierwszego etapu nowej hali produkcyjnej, poinformowała powoda, że stwierdzono nieprawidłowości w postaci sprzeczności między opisami wykonanych robót zawartymi w dzienniku budowy i w protokołach odbioru. Ponadto wskazano, że przedstawione we wniosku koszty składające się na zagospodarowanie terenu (wyszczególnione w zbiorczym zestawieniu kosztów inwestycji), tj. niwelacja terenu, nawierzchnie - drogi, place chodniki, ogrodzenie zewnętrzne, bramy, furtki, zieleń nie mogą zostać zakwalifikowane ze względu na brak ich ujęcia w umowie o dofinansowaniu, (...) Planie i harmonogramie rzeczowo- finansowym (dowód: pismo (...) 25 maja 2010r. k. 176-177 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Powód nie uzyskał kwoty 332.500 złotych, gdyż (...) pomniejszyła dofinansowanie, odmawiając pismem z dnia 25 maja 2010 roku uznania za kwalifikowane kosztów zagospodarowania terenu (dowód: pismo (...) 25 maja 2010r. k. 176-177 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...), zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:08:37-00:12:17).

Współpraca między stronami zakończyła się w 2010 roku i wówczas rozliczanie wniosków o płatność powód zlecił swojemu pracownikowi - A. B.. A. B. nie posiadała żadnych szczególnych kwalifikacji w zakresie rozliczania projektów związanych z dofinansowaniem UE.

Do grudnia 2010 r., strony współdziałały w zakresie przygotowywania przez powódkę dokumentacji rozliczeniowej, zgodnie z umową.

Ze strony powodowej wykonywaniem czynności przy realizacji umowy zajmował się P. W. zatrudniony na stanowisku kierownika zespołu analityków finansowych. Stanowisko zajmował w okresie od marca 2009r. do czerwca 2017r. , natomiast odpowiedzialny był za realizację projektu od jesieni 2009r. do początku 2011r., gdyż już wtedy pozwany nie odpowiadał na zapytania strony powodowej, nie odpowiadał na maile. W czasie realizacji umowy strona powodowa przygotowała 7 wniosków o płatność, w tym jeden z nich zawierał błąd w dacie wystawienia faktury. Zdarzało się, że płatności na skutek tych wniosków przekazywane były z opóźnieniem, raz z uwagi na opisany wyżej błąd we wniosku o płatność, w pozostałych przypadkach - wskutek niedostarczenia w terminie wymaganej dodatkowej dokumentacji lub wypełnienia wniosku o płatność w sposób uznany przez (...) za niezgodny z instrukcją wypełniania takich wniosków. Powodowa spółka dysponowała przy tym takimi tylko dokumentami, jakie otrzymywała od pozwanego, nie dysponowała też żadnymi środkami odwoławczymi w przypadku nawet nieuzasadnionego w jej ocenie zakwestionowania złożonych wniosków o płatność. Braki wskazywane przez (...) były usuwane. W późniejszym czasie pozwany zaprzestał dostarczania stronie powodowej dokumentacji, na podstawie której moż-

liwe było przygotowywanie wniosków o płatność dofinansowania; od 2011 r. dokumentację tą zaczął przygotowywać we własnym zakresie, ponosząc dodatkowe koszty (dowód: zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:08:37-00:12:17, zeznania świadka P. W. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:07:16-00:11:58-00:21:37, zeznania świadka B. B. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:53:09-00:58:09, zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:12:-00:38:34).

Pozwany nie był zadowolony ze współpracy ze stroną powodową, zarzucał jej niezrozumienie instrukcji wypełniania dokumentów, generowanie błędów, które opóźniały wypłatę środków unijnych i nastawienie się tylko na zysk z wynagrodzenia za obsługę umowy (dowód: zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:56:14-00:59:00).

W związku z otrzymaniem przez pozwanego z (...) należności z umowy o dofinansowanie w grudniu 2011 r., strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), z terminem płatności do dnia 12.01.2011 r., na kwotę 134.100,75 zł brutto, z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego od otrzymanej przez pozwanego kwoty. W związku z otrzymaniem przez pozwanego z (...) należności z umowy o dofinansowanie w okresie od lutego 2011 r. do września 2011 r., strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), z terminem płatności do dnia 6.01.2012 r., na kwotę 298.164,15 zł brutto, z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego od otrzymanych przez pozwanego kwot. W związku z otrzymaniem przez pozwanego z (...) należności z umowy o dofinansowanie w okresie od grudnia 2011 r. do lipca 2012 r., strona powodowa wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), z terminem płatności do dnia 23.08.2012 r., na kwotę 169.227,98 zł brutto, z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego od otrzymanych przez pozwanego kwot (dowód: bezsporne - poświadczona kopia pisma strony pozwanej k. 99 akt XGC 6/13 oraz faktury w aktach XGC 6/13, wyrok z uzasadnieniem ze sprawy XGC 6/13 SO w Ł. (...) k. 30-36v akt).

Wszystkie wymienione w ww. fakturach kwoty należności zawierały podatek od towarów i usług według stopy 23% (bezsporne).

Pozwany nie zapłacił należności objętych ww. fakturami; w zakresie faktur VAT nr (...) **był wzywany do zapłaty pismem pełnomocnika strony powodowej z 4.07.2012 r.** (dowód: poświadczona kopia wezwania do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 37-38 akt XGC 6/13 SO w Ł. (...)).

(...) dokonała na rzecz pozwanego wypłaty kolejnych środków i tak:

- 981 750 zł - środki wypłacone 25.03.2013r.,

- 173 250 zł - - środki wypłacone 03.04.2013 r. ,

-862 750 zł - środki wypłacone 12.09.2013 r. ,

-152 250 zł - środki wypłacone 06.09.2013 r. ,

-788 375 zł - środki wypłacone 15.04.2014 r. ,

-139 125 zł - środki wypłacone 08.04.2014 r.,

-66 463,73 zł - środki wypłacone 17.08.2015 r.,

-33 285 zł-środki wypłacone 17.08.2015 r. ,

- 376 627,79 zł - środki wypłacone 26.08.2015 r.,

-188 615 zł - środki wypłacone 26.08.2015 r. (dowód: okoliczności bezsporne -poświadczona kopia informacji z (...) z 29.12.2011 r. k . 25-26 akt).

O powyższych płatnościach, powód uzyskał informację z Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w odpowiedzi na jego wniosek o udostępnienie informacji publicznej. Pozwany przestał informować powoda o otrzymywanych transzach dofinansowania w lutym 2010 r. O wysokości przyznanego Pozwanemu dofinansowania w ramach właściwej umowy o dofinansowanie, (...) informuje również na swojej stronie internetowej, pod adresem: (...) w pliku, który można pobrać pod adresem: (...)

(dowód: informacja Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości z 11 września 2015 r. k. 25; wydruk pliku ze strony internetowej Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, dostępnego pod adresem- (...) wraz z tabelą (ze strony (...) o adresie (...) - „Lista podpisanych umów o dofinansowanie dla działania 4.4 (...) runda 2008” zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:16:30-00:19:39, zeznania świadka P. W. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:21:37, zeznania powoda e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 00:38:34).

W związku z otrzymaniem przez pozwanego z (...) należności z umowy o dofinansowanie, powód wystawiał faktury VAT.

Należności powoda ujęte w fakturach VAT o nr (...) były przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w Ł. (...) X Wydziałem Gospodarczym w sprawie o sygn. **akt (...)** zakończonego wyrokiem z 17 września 2014 r., na mocy którego w/w Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 601492,88 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 134 100,75 zł od 13 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 298 164,15 zł od 7 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty.

Na skutek wywiezionej przez pozwanego apelacji od w/w wyroku, w wyroku z 1 marca 2016 r. (sygn. akt I ACa 541/15) Sąd Apelacyjny w Ł. (...) I Wydział Cywilny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 powyższą kwotę obniżył do 594.138,50 zł, a w punkcie la kwotę 134.100,75 zł obniżył do 126.746,38 zł. Skarga kasacyjna, wywieziona od wyroku Sądu Apelacyjnego została oddalona (wyrokiem z 27 czerwca 2017 r., sygn. akt: II CSK 595/16). Zasadzona na rzecz powoda kwota obejmowała wynagrodzenie prowizyjne **od kwot dofinansowania wypłaconych do 11 lipca 2012 r.** (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Ł. (...) X Wydziału Gospodarczego z 17 września 2014 r., sygn. akt (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) I Wydziału Cywilnego z 1 marca 2016 r., sygn. akt: I ACa 541/15; wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2017 r., II CSK 595/16 k. 31- 57 w aktach niniejszej sprawy- akta X GC 6/13SO w Ł. (...) dołączone do przedmiotowej sprawy).

W powoływanej sprawie Sąd rozpatrzył zarzut pozwanego dotyczący braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda w związku z dokonaniem w toku procesu zbyciem udziałów przez dotychczasowych wspólników powodowej spółki jawnej na rzecz nowych wspólników - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności spółki komandytowo-akcyjnej oraz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i stwierdził, że prawa wynikające z umowy opisanej w pozwie, w tym roszczenie o zapłatę wynagrodzenia, dochodzone pozwem, przysługiwały powodowej spółce jawnej z mocy art. 8 § 1 k.s.h., nie zaś jej wspólnikom. Stroną umowy z pozwanym była bowiem spółka jawna, nie zaś jej poszczególni wspólnicy. Tożsamość powodowej spółki, pomimo zmiany jej firmy, nie zmieniła się w toku procesu - spółka zarejestrowana jest nadal pod tym samym numerem w Krajowym Rejestrze Sądowym. W KRS zarejestrowano zmiany w składzie osobowym jej wspólników, których zgodność z prawem (ważność) podlega badaniu sądu rejestrowego (art. 23 ustawy z dnia 20.08.1997 r o Krajowym Rejestrze Sądowym, tekst jedn. - Dz. U. z 2013 r. poz. 1203, z późn. zm.), zaś sąd ten dokonując rejestracji zmian w składzie owej spółki, takiej niezgodności nie stwierdził. Żadne też okoliczności nie świadczą o zbyciu przez nią praw dochodzonych pozwem, a gdyby nawet do takiego zbycia doszło, to zgodnie z art. 192 pkt 3 k.p.c., „zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy”. Z powyższych przyczyn zarzut braku legitymacji czynnej powoda, Sąd ocenił jest bezzasadny.

Sąd dokonał kwalifikacji materialnoprawnej umowy łączącej strony i stwierdził, że w sprawie zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego **dotyczące umowy zlecenia. Zgodnie bowiem z art.750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.** Stosownie do art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Istotne znaczenie ma przepis art. 735 k.c., według którego jeżeli

ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (§ 1). Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2).

Sąd podkreślił, że zawarcie przez strony umowy w dniu 20 marca 2008 r. oraz aneksu do niej z dnia 4 marca 2009 r., jak również fakt uzyskania dofinansowania przez projekt pozwanego i treść umowy zawartej przez pozwanego z (...) są w tej sprawie poza sporem. Bezsportna również była wysokość kwot przekazanych pozwanemu przez (...), stanowiących podstawę obliczenia wynagrodzenia przez stronę powodową, jak również matematyczny sposób wyliczenia owego wynagrodzenia, jako odpowiadający 7% kwot przekazanych pozwanemu przez (...) w okresie grudnia 2010 r. (faktura VAT nr (...)), od lutego do września 2011 r. (faktura VAT nr (...)) oraz od grudnia 2011 r. do lipca 2012 r. (faktura VAT nr (...)). Natomiast, pozwany zarzucił natomiast przedwczesność roszczeń określonych w pozwie, albowiem nie upłynął jeszcze termin zapłaty wynagrodzenia, który - w ocenie pozwanego - zgodnie z treścią aneksu do umowy, upływa dopiero po 90 dniach od daty zakończenia planowanej inwestycji. Zarzut ten jest jednak nieuzasadniony. W punkcie 2 aneksu do umowy, zmieniającym § 3 ust. 2b umowy, strony wyraźnie ustaliły termin płatności dalszych rat wynagrodzenia prowizyjnego jako „niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez zleceniodawcę”. Dalej w treści tego postanowienia umownego mowa jest o terminie, w jakim zleceniodawca ma obowiązek powiadomić zleceniobiorcę o wypłacie dofinansowania - termin ten wynosi 7 dni od daty wpłynięcia dofinansowania, jednak nie później niż w terminie 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji. Zatem ten ostatni termin dotyczy obowiązku powiadomienia o wpłynięciu dofinansowania, nie zaś płatności rat wynagrodzenia. Płatności te bowiem miały być dokonywane „niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez zleceniodawcę”. W konsekwencji, stronie powodowej przysługiwało uprawnienie do domagania się przed sądem zapłaty rat wynagrodzenia związanych z już wypłaconymi pozwanemu kwotami dofinansowania i żądanie to nie jest przedwczesne.

Sąd podkreślił, że niezależnie zaś od kwestii wyliczenia konkretnej szkody po stronie pozwanego, sam nawet fakt poniesienia przez pozwanego określonej szkody wskutek nienależytego wykonania umowy opisanej w pozwie, nie przesądza automatycznie o bezzasadności roszczenia strony powodowej o wynagrodzenie za wykonane świadczenie. Świadczenie, z którym związane było wynagrodzenie dochodzone pozwem, zostało bowiem spełnione i przyjęte przez pozwanego. Jeśliby nawet przyjąć, że ostatecznie zostało ono spełnione nienależycie, to z tego tytułu poszkodowanemu kontrahentowi przysługują określone w ustawie roszczenia odszkodowawcze. **Z roszczeniami takimi pozwany jednak w sprawie nie wystąpił - ani w postaci zarzutu potrącenia, ani w postaci powództwa wzajemnego.** W konsekwencji brak jest podstaw do zmniejszenia wynagrodzenia strony powodowej (lub całkowitego zanegowania uprawnienia strony powodowej do takiego żądania) skoro na gruncie umowy stron i przepisów prawa istnieją podstawy do żądania wynagrodzenia w wysokości określonej w pozwie, a nie zostały przedstawione przez pozwanego żadne wzajemne roszczenia, z którymi żądania te mogłyby zostać skompensowane.

Sąd stwierdził, iż umówione przez strony wynagrodzenie prowizyjne, którego domaga się powódka, zgodnie z treścią umowy uzależnione zostało jedynie „od zakwalifikowania planowanej inwestycji będącej przedmiotem dokumentacji aplikacyjnej do dofinansowania”, nie zaś od innych okoliczności, w szczególności od dalszych losów tej inwestycji, czy też od prawidłowości przygotowywania dokumentacji rozliczeniowej, z czym związane są zarzuty pozwanego. Z tego też punktu widzenia, zarzuty dotyczące ewentualnych nieprawidłowości w przygotowywaniu dokumentacji rozliczeniowej przez powódkę, po otrzymaniu przez pozwanego dofinansowania na skutek złożenia przygotowanej przez powódkę dokumentacji aplikacyjnej, nie mają istotnego znaczenia dla oceny żądań pozwu.

Sąd nie uwzględnił także pozostałych zarzutów pozwanego, dotyczących przyjętej przez powódkę stopy podatku od towarów i usług oraz braku upoważnienia osób, które podpisały faktury wystawione pozwanemu, związane z roszczeniami pozwu. Stawka podatku od towarów i usług, określona w fakturach VAT opisanych w pozwie, jest zgodna z ustawą z 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn. - (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w chwili wystąpienia z żądaniem zapłaty wynagrodzenia (dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Ł. (...) X Wydziału Gospodarczego z 17 września 2014 r., sygn. akt (...)); Wyrok Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) I Wydziału

Cywilnego z 1 marca 2016 r., sygn. akt: I ACa 541/15; wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2017 r., II CSK 595/16-akt dołączone do przedmiotowej sprawy).

Powód w dniu 30 października 2015 r. wystawił fakturę Vat nr (...), uwzględniając wysokość uzyskanych przez pozwanego w ramach dotacji środków finansowych wypłaconych przez (...) od 25 marca 2013 r. do 26 sierpnia 2015 r. Przedmiotowa faktura, zgodnie z umową, wskazywała kwotę odpowiadającą wartości 7 % uzyskanych dotacji, tj. kwotę 263.374,41 zł, powiększoną o wartość podatku VAT. Faktura została nadana przesyłką poleconą w dniu 5 listopada 2015 r. Faktura wskazywała 14 dniowy termin płatności powyższej należności (dowód: faktura Vat nr (...) wraz z potwierdzeniem nadania k. 28, 29).

Pozwany wytoczył przeciwko stronie powodowej odrębne powództwo o odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek nienależytego wykonania przedmiotowej umowy przez powodową spółkę. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Ł. (...) pod sygnaturą akt XGC 613/14 (dowód: pozew k... akt (...) SO w Ł. (...)).

W pozwie z dnia 11 sierpnia 2014 roku powód P. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego, (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w Ł. tytułem odszkodowania kwoty 600.600 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód powołał się na zawartą z pozwaną w dniu 20 marca 2008 roku umowę, której przedmiotem było przygotowanie przez pozwaną dokumentacji aplikacyjnej potrzebnej do ubiegania się przez powoda o dofinansowanie w ramach programu operacyjnego dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego. Nadto powód podniósł, iż pozwany wykonywał swe zobowiązanie w sposób nienależyty, gdyż dokumentacja aplikacyjna została przygotowana w sposób wadliwy, co doprowadziło do powstania po stronie powoda szkody w postaci cofnięcia bądź konieczności zwrotu części wypłaconego dofinansowania oraz opóźnień w przekazywaniu poszczególnych kwot dofinansowania, które skutkowały koniecznością zaangażowania środków własnych powoda oraz rozszerzenia obowiązków pracownika powoda w celu prawidłowego rozliczenia przedmiotowego projektu. Na dochodzoną pozwem kwotę 600.600 złotych złożyły się kwoty: 122.000 złotych (działanie 6), 332.500 złotych (działanie 1), 2.000 złotych (działanie 42), 35.000 złotych (działanie 27) oraz kwota 109.101 złotych wynagrodzenie pracownika (dowód: pozew k. 2-8 akt XGC 613/14 SO w Ł. (...)).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Jednocześnie pozwany wniósł o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania w sprawie sygn. akt (...) toczącego się przed tut. Sądem. W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, że wywiązał się z zawartej umowy, wykonując w sposób prawidłowy i terminowy dokumentację niezbędną do ubiegania się o dofinansowanie, którą powód przyjął bez zastrzeżeń. Planowana inwestycja, opisana w dokumentacji aplikacyjnej, została zakwalifikowana do całości dofinansowania wskazanego we wniosku, a powód otrzymał odpowiednie kwoty dofinansowania. Pozwany podkreślił również, że częściowa utrata dofinansowania była zawiniona wyłącznie przez powoda. Wyrokiem z dnia z dnia 20 kwietnia 2018r. Sąd powództwo oddalił. Wyrok nie jest prawomocny (dowód: wyrok ze sprawy o sygn.. XGC 613/14 SO w Ł. (...) –akta wyłączono z akt załącznikowych- sprawa w toku).

Data zakończenia inwestycji wskazana w umowie o dofinansowanie to **26 sierpnia 2015 r. Nadzór budowlany odebrał obiekt w marcu 2015r. Data zakończenia inwestycji w pierwotnej dokumentacji to koniec 2011r. Strona pozwana otrzymywała jeszcze płatności w sierpniu 2015r. Dotacje wyniosły około 11 milionów złotych, a koszt inwestycji 27 milionów złotych (dowód: okoliczność bezsporna, zeznania świadka A. G. e- protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2018r. czas 00:08:37-00:12:17, zeznania świadka P. W. e-protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:21:37, zeznania świadka B. B. e- protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2018r. czas 00:58:51, zeznania pozwanego e-protokół rozprawy z dnia 30 maja 2018r. czas 01:07:43).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Istotne dla sprawy okoliczności nie były przedmiotem sporu między stronami, bowiem polemika koncentrowała wokół oceny prawnej stanu faktycznego, a obie strony przeoczyły, że w zakresie oceny prawnej co do pewnych kwestii Sąd jest związany prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Ł. (...) w sprawie o sygnaturze akt

(...) (...), zasadnicza część zarzutów podniesionych w tej sprawie przez pozwanego jest objęta zawisłością sporu w sprawie o sygnaturze akt XGC 613/14 SO w Ł. (...), nie wspominając o tym, że pozew wzajemny z żądaniem zasądzenia odszkodowania został zwrócony z powodu jego nieopłacenia. Gdyby pozew wzajemny został opłacony, to i tak podlegałby odrzuceniu z powodu zawisłości tego samego sporu w sprawie XGC 613/14 SO w Ł. (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Odnosząc się do najistotniejszych zagadnień materialnoprawnych w sprawie należy podnieść, że:

1. W sprawie Sądu Okręgowego w Ł. (...) X Wydziału Gospodarczego z 17 września 2014 r., sygn. akt (...); Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) I Wydziału Cywilnego z 1 marca 2016 r., sygn. akt: I ACa 541/15; Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2017 r., II CSK 595/16 dokonano już prawomocnie kwalifikacji materialnoprawnej umowy w dniu 20 marca 2008r. oraz aneksu do niej z dnia 4 marca 2009 r. Sąd stwierdził, że zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego **dotyczące umowy zlecenia. Zgodnie bowiem z art.750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.** Stosownie do art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Istotne znaczenie ma przepis art. 735 k.c., według którego jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie (§ 1). Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2). Sąd ustalił, że zawarcie przez strony jak również fakt uzyskania dofinansowania przez projekt pozwanego i treść umowy zawartej przez pozwanego z (...) są w tej sprawie poza sporem.

W ocenie Sądu, dokonana przez Sąd kwalifikacja materialnoprawna wiąże Sąd i jest objęta powagą rzeczy osądzonej. Sąd poczynił ustalenia co do rodzaju umowy łączącej strony, jej postanowień, zasad wypłaty wynagrodzenia, wykonania umowy przez obie strony.

Zatem, treść umowy między stronami, prawa i obowiązki stron były podstawą sporu i stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia we wskazanej sprawie. Odmienne ustalenia Sądu w niniejszej sprawie naruszyłyby dyspozycję **art. 366 k.p.c.**, zgodnie z którym, wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Wyrok sądu, który uzyskał prawomocność formalną (art. 363 k.p.c.), obok wynikającej z art. 365 k.p.c. mocy wiążącej, uzyskuje także cechę powagi rzeczy osądzonej. Powaga rzeczy osądzonej jest negatywnym aspektem prawomocności wyroku i polega na niedopuszczalności ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy, która została już prawomocnie osądzona (ne bis in idem).

O tożsamości przedmiotu rozstrzygnięcia można mówić nie tylko wtedy, gdy w obu sprawach żądania były identyczne, ale także wtedy, gdy chodzi o żądania sformułowane inaczej, ale oparte na tej samej podstawie faktycznej i zmierzające do tego samego celu (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUa 3303/04, Lex nr 217149). Wobec tego prawomocny wyrok ustalający nieistnienie stosunku prawnego ze względu na powagę rzeczy osądzonej wyklucza powództwo o ustalenie istnienia tegoż stosunku prawnego. **Z tej samej przyczyny prawomocny wyrok zasądzający świadczenie stwarza powagę rzeczy osądzonej co do ustalenia istnienia stosunku prawnego lub prawa, z którego wynika zasądzone roszczenie** (por. także Z. Fenichel, Podstawa powództwa..., s. 347; odmiennie w tej kwestii P. Grzegorzcyk (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 148). Zasadzając bowiem świadczenie sąd jednocześnie przesądza kwestię, że istnieje stosunek prawny lub prawo, z którego wynika roszczenie o jego spełnienie. **Powaga rzeczy osądzonej zachodzi, chociażby w nowym procesie strony występowały w odmiennych rolach procesowych** (por. postanowienie SN z dnia 25 sierpnia 1998 r., I PKN 266/98, OSNP 1999, nr 17, poz. 554)

Zakresu przedmiotowy powagi rzeczy osądzonej, zgodnie z art. 366 k.p.c. wyznacza także podstawa sporu. Powaga rzeczy osądzonej oznacza prekluzję materiału procesowego (faktycznego) sprawy, która to prekluzja stoi na

przeszkodzie odmiennemu rozstrzygnięciu sprawy na podstawie faktów, które stanowiły podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy (W. Broniewicz, *Prawomocność...*, s. 80; M. Sawczuk, *Ponowne orzekanie...*, s. 19 i n.; tenże (w:) *System prawa procesowego cywilnego*, t. 3, *Zaskarżanie orzeczeń sądowych*, red. W. Siedlecki, Ossolineum 1986, s. 76 i n.).

Jak wynika z powyższego, ustalenia co do rodzaju i zakresu świadczenia jednej i drugiej strony, zasady rozliczeń w ramach umowy zostały prawomocnie ustalone i tym zakresem Sąd jest związany. Zatem kwalifikacja umowy w oparciu o umowę agencyjną nie może mieć miejsca. Podzielając co do zasady pogląd zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 24 kwietnia 2013 r. I ACa 254/13, że „Z przepisu art. 758 § 1 KC wynika, że umowa agencyjna, jako umowa nazwana zawiera w sobie elementy umowy zlecenia, tym niemniej takie elementy typowe dla umowy agencyjnej jak zobowiązanie się agenta w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia za wynagrodzeniem (zważywszy na sposób jego ustalenia i wypłacania przewidziany w umowach stron), daje podstawę do konstatacji, że łączący strony stosunek prawny z uwagi na przeważające elementy właściwe dla umowy agencyjnej, nawet przy przyjęciu, że obie te umowy mają charakter nienazwany, nie może być zakwalifikowany do umów, o których mowa w art. 750 KC, a w efekcie wykluczona jest możliwość stosowania terminu przedawnienia z art. 751 KC”, **to należy przyjąć, że nie ma on zastosowania do przedmiotowej sprawy.**

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z umową zlecenia, a powód zawodowo trudni się w ramach przedsiębiorstwa takimi czynnościami, jak świadczenie objęte umową zawartą z pozwanym, co powinno być poza sporem.

2. Kwalifikacja materialnoprawna umowy przesądza też o terminie przedawnienia roszczenia strony powodowej.

Zgodnie z art. 751 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się:

- 1) roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom;
- 2) roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone.

W wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 19 listopada 2004 r. (V CK 237/04, Legalis numer 243342) wskazano, że stałe trudnienie się przez określoną osobę czynnościami danego rodzaju, o którym mowa w art. 751 pkt 1 KC, dotyczy czynności o charakterze powtarzalnym, których wykonywanie stanowi stałe zajęcie tej osoby, chociażby tylko na przestrzeni ściśle określonego czasu, i przynosi stały, (nie koniecznie wyłączny) dochód.

Podobnie wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) - I Wydział Cywilny z dnia 31 października 2014 r. I ACa 540/14 L., numer (...), gdzie czytamy, że stałe trudnienie się czynnościami danego rodzaju, o którym mowa w art. 751 pkt 1 KC, dotyczy czynności o charakterze powtarzalnym, których wykonywanie stanowi stałe zajęcie tej osoby, chociażby nie stanowiło wyłącznego źródła jej dochodu. Przeciwnieństwem powyższego stanu rzeczy jest wykonywanie czynności danego rodzaju sporadycznie, dorywczo i nieregularnie.

Do roszczeń pozwanego ma zastosowanie dwuletni termin przedawnienia z art. 751 pkt 1 k.c.

3. Odnosząc się do kwestii wymagalności roszczenia strony powodowej, należy podnieść, że w myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Ustawa nie definiuje pojęcia wymagalności, o której mowa w art. 120 § 1 k.c., jednak przez wymagalność należy rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan

potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, gdy wierzytelność zostaje uaktywniona. Roszczenie może stać się wymagalne w dniu oznaczonym w umowie lub przepisach ustawy.

Strony w § 3 ust. 2 pkt b umowy (w wersji zmienionej aneksem) ustaliły, iż wynagrodzenie prowizyjne, należne powodowi, płatne będzie w ratach, z których pierwsza rata w kwocie 60.000 zł netto zostanie zapłacona niezwłocznie po zawarciu aneksu nr (...) do umowy, a kolejne raty wynagrodzenia prowizyjnego (przy czym pierwsza pomniejszona o zapłaconą kwotę pierwszej raty) będą płatne „niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję w ramach PO na rachunek bankowy, wskazany przez zleceniobiorcę o czym zleceniodawca ma bezwzględny obowiązek powiadomić zleceniobiorcę listem poleconym w terminie 7 dni od daty wpłynięcia dofinansowania na rachunek bankowy wskazany przez zleceniodawcę; jednak nie później niż w terminie 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji, wskazanej w dokumentacji aplikacyjnej (pkt 2 aneksu).

W sprawie Sądu Okręgowego w sygn. akt (...) pozwany na potrzeby obrony swojego stanowiska prezentował w świetle art. 65 k.c. wersję, iż jego zamiarem było ewentualne, ostateczne rozliczenie się powodem w terminie nie później niż 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji, wskazanej w dokumentacji aplikacyjnej, a żądanie pozwu jest przedwczesne właśnie z tego powodu. Takie stanowisko w niniejszej sprawie co do wymagalności roszczenia aktualnie prezentuje powód. Zatem strony są w tej kwestii zasadniczo zgodne, chociaż na potrzeby dwóch różnych spraw. Stanowiska obu stron są logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, bowiem zasadniczo ostateczne rozliczenie następuje na koniec inwestycji, o ile nie nastąpiło to z określonych przyczyn wcześniej. Zapewne nie chodziło o powiadomienie o otrzymanych środkach na koniec całej inwestycji. Zatem skoro zakończenie inwestycji miało miejsce pod koniec sierpnia 2015r. i do tego doliczymy termin 90 dniowy, to nie można zarzucić powodowi złożenie pozwu po terminie przedawnienia.

Przyjmując, iż w kwestii wymagalności roszczenia zachodzi powaga rzeczy osądzonej, i nie można przyjąć odmiennej interpretacji niż w sprawie o sygn. XGC 6/13, to powód powziął wiedzę o wypłaconych środkach z informacji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości z 11 września 2015r. Powód prawidłowo fakturę nr (...) po uzyskaniu wiedzy o dofinansowaniu. Termin przedawnienia upływałby mu 11 września 2017r. bez doliczenia terminu 90-dniowego. W tym przypadku 2 letni termin w dacie złożenia pozwu w listopadzie byłby przekroczony o około 2 miesiące, czyli dość nieznacznie. Zarzut przedawnienia należałoby jednak oddalić **na podstawie art. 5 k.c.**, bowiem pozwany nie realizował bezwzględnego obowiązku zawiadomienia powoda o uzyskanych środkach z umowy i w ten sposób sam rażąco naruszał swoje obowiązki umowne. Można też zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że kolejne raty wynagrodzenia prowizyjnego wedle umowy stron (w brzmieniu nadanym aneksem) płatne miały być „niezwłocznie po powzięciu każdorazowej wiadomości o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję w ramach PO na rachunek bankowy, wskazany przez zleceniodawcę”, umowa stron nakładała na pozwanego bezwzględny obowiązek powiadomienia powoda o wypłacie dofinansowania listem poleconym w terminie 7 dni od daty wpłynięcia dofinansowania na rachunek bankowy pozwanego. Pozwany nigdy nie wywiązał się z obowiązku poinformowania powoda o wypłacie dofinansowania przez właściwą instytucję, to nie można zasadnie wywodzić, że uruchomiony został termin przedawnienia w stosunku do poszczególnych transz dofinansowania, które następowały przed terminem określonym w § 3 ust. 2 pkt b tiret drugi po średniku (tj. do 90 dni od daty zakończenia planowanej inwestycji), określonego w umowie stron jako termin „gilotynujący”. Z powyższego również wynika, że termin przedawnienia rozpoczął bieg 91 dnia od daty zakończenia inwestycji, określonej w umowie stron.

4. Kwestia legitymacji czynnej strony powodowej do dochodzenia roszczeń z umowy z 20 marca 2008 r., **również była przedmiotem prawomocnych rozstrzygnięć sądów i objęta jest powagą rzeczy osądzonej.**

Pozwany podnosił takie same zarzuty w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...) XIII Wydziałem Gospodarczym w sprawie sygn. akt XIII GC 1858/15, a także w postępowaniu toczącym się w sprawie o sygn. akt (...) zakończonym prawomocnie orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Ł. (...) I Wydziału Cywilnego z 1 marca 2016 r., sygn. akt I ACa 541/15.

Jedynie w kwestii przypomnienia należy wskazać, że w powoływanych orzeczeniach przesądzono, że nigdy nie doszło do skutecznego przeniesienia ogółu praw i obowiązków na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością SKA (dalej (...)), a wynika to z faktu, że umowa mająca za przedmiot przeniesienie ogółu praw i obowiązków przez wspólników Spółki Jawnej była nieważna z mocy prawa. W niniejszej sprawie, w zamian za przeniesienie ogółu praw i obowiązków, wspólnicy mieli objąć akcje w podwyższonym kapitale zakładowym (...). Jednocześnie, w przypadku umowy objęcia akcji w podwyższonym kapitale zakładowym (...), wskazać należy na jej „zawieszony” skutek. Wywieść go można z treści art. 431 § 5 k.s.h. w związku z art. 126 § 1 pkt 2 k.s.h., zgodnie z którym zarząd dokona zwrotu wkładów pieniężnych lub niepieniężnych przed upływem miesiąca, licząc od dnia uprawomocnienia się postanowienia sądu o odmowie rejestracji. Zgodnie z tym przepisem, umowa objęcia akcji ma niejako charakter ustawowo uwarunkowany wpisem podwyższenia kapitału zakładowego do rejestru sądowego. Sąd Rejonowy dla Ł. (...) - Śródmieścia w Ł. (...), postanowieniem z dnia 30 października 2013 r., w sprawie sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...) odmówił dokonania wpisu podwyższenia kapitału zakładowego (...). Z uwagi na fakt, iż nie doszło do skutecznego podwyższenia kapitału zakładowego (...) i powstania nowych akcji, cel umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków nie został zrealizowany, a zatem odpadła kauza czynności prawnej. W związku z tym, umowa objęcia akcji nie była skuteczna, ponieważ warunek rejestracji (niezbędny do jej skuteczności) się nie ziścił. Orzeczeniem Sądu potwierdzona została sprzeczność z prawem czynności stanowiącej kauzę dla umowy z dnia 2 października 2013 r., co zgodnie z powyższymi wywodami rozciąga się na ocenę ważności tej umowy, przesądzając o jej nieważności. Zbycie ogółu praw i obowiązków w spółce na podstawie art. 10 k.s.h. służy zmianie składu osobowego spółki, co dotyczyć może jedynie sytuacji, w której spółka ma funkcjonować nadal, z udziałem nowego wspólnika. Podkreślenia wymaga, że istnienie spółki jawnej zakłada jednocześnie udział w niej co najmniej dwóch wspólników. (...) spółka jawna ma jedynie dwóch wspólników, nie jest możliwe przeniesienie między nimi udziałów na podstawie art. 10 k.s.h., bowiem prowadziłoby to do uznania, że w spółce jawnej pozostał jeden wspólnik, co jest sprzeczne z naturą spółki jawnej wynikającej z art. 22 i nast. k.s.h. Żadna z czynności dokonanych przez wspólników spółki jawnej nie może być zatem kwalifikowana jako umowa zbycia ogółu praw i obowiązków w spółce na podstawie art. 10 k.s.h. (tak też cyt. postanowienie SN z 29 czerwca 2011 r., sygn. akt IV CSK 473/10).

Podkreślono, że sekwencja czynności prawnych w tym przypadku wyklucza zatem, niezależnie od odpadnięcia kauzy, by czynność prawna zbycia ogółu praw i obowiązków była ważna, bowiem prowadziłaby do nieakceptowanej, co do zasady, prawnie sytuacji jednoosobowej spółki jawnej. Podstawą nieważności opisanej czynności prawnej były zatem przepisy kształtujące stosunek spółki jawnej tj. art. 22 i nast. k.s.h. oraz art. 10 k.s.h. w związku z art. 11 k.s.h. oraz z art. 353⁽¹⁾ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. Nieważność nastąpiła ex tunc, tj. od samego początku. W odniesieniu do powodowej Spółki zbycie ogółu praw i obowiązków zostało przez wspólników przewidziane w umowie spółki, a zatem było co do zasady dopuszczalne prawnie. Równocześnie w myśl art. 10 § 2 k.s.h. ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej może być przeniesiony na inną osobę tylko po uzyskaniu pisemnej zgody wszystkich pozostałych wspólników, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Umowa spółki jawnej nie zawiera w tym przedmiocie odmiennych postanowień. W niniejszej sprawie nie została jednakże przedłożona pisemna zgoda wspólników w związku z transakcją z dnia 2 października 2013 r. Skoro przeniesienie pozostawało w zawieszeniu do czasu wyrażenia zgody przez pozostałych wspólników, a wspólnicy nie wyrazili zgody expressis verbis na tę transakcję, stała się ona nieważna ex lege (por. G. Kozieł, Przeniesienie praw i obowiązków wspólników w handlowych spółkach osobowych, Warszawa 2006, s. 207, tenże, Przesłanki przenaszalności praw i obowiązków wspólników w handlowych spółkach osobowych, PPH 2003, nr 11, s. 38 i n; J.P. Naworski, Komentarz, Spółki osobowe, Warszawa 2001, s. 86). Zwrócić ponadto należy uwagę na fakt, że w oświadczeniu o objęciu akcji z dnia 2 października 2013 r. zostało wskazane, iż wspólnicy Spółki Jawnej nabywają określoną ilość akcji o określonej cenie emisyjnej, w zamian za wkład niepieniężny w postaci przeniesienia ogółu praw i obowiązków w spółce jawnej w określony w umowie sposób. Dla skuteczności objęcia akcji, w procedurze poprzedzającej złożenie oświadczenia o objęciu akcji, niezbędne było określenie wkładu niepieniężnego, określenie jego wartości w sprawozdaniu zarządu ze wskazaniem metody wyceny oraz pozytywna opinia biegłego rewidenta powołanego przez sąd rejestrowy co do sprawozdania założycieli, a zatem czynności wymagane na podstawie art. 431 § 7 k.s.h. w związku z art. 311 § 1 i art. 312 § 1 k.s.h. w związku z art. 126 § 1 pkt 2 k.s.h. Wszystkie ww. dokumenty składają się na elementy czynności prawnej, w szczególności określając jej przedmiot.

W analizowanej sprawie, ogół praw i obowiązków przysługujący danemu wspólnikowi Spółki Jawnej, który miał być przedmiotem wkładu, nie został w ogóle poddany badaniu przez biegłego rewidenta. Biegły rewident dokonał jedynie wyceny wartości godziwej Spółki Jawnej. Pojęcia te jednak nie są tożsame i brak opinii biegłego w zakresie wyceny ogółu praw i obowiązków przysługujących wspólnikowi w spółce jawnej oraz jej sprzeczność ze sprawozdaniem zarządu, uniemożliwiły ustalenie i skonkretyzowanie przedmiotu wkładu. W konsekwencji należy uznać, że zawarcie umowy przeniesienia ogółu praw i obowiązków na spółkę komandytowo - akcyjną nastąpiło z naruszeniem przepisów ustawy, co implikuje wniosek, że w świetle art. 58 § 1 k.c., umowa przeniesienia ogółu praw i obowiązków nie może zostać uznana za ważną. Powyższe, znalazło również swoje odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Ł. (...) z dnia 30 października 2013 r. (sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...)) o odmowie dokonania wpisu podwyższenia kapitału zakładowego w (...).

Nadto, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Ł. (...), XX Wydział Gospodarczy KRS poddał badaniu zakwestionowaną przez pozwanego transakcję przeniesienia ogółu praw i obowiązków wspólników spółki jawnej na rzecz (...). Spółka jawna złożyła wniosek o rejestrację zmian do Sądu Rejestrowego. Sprawa była rozpoznawana pod sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS (...), najpierw została zawieszona do momentu rozpoznania wniosku o wpis podwyższenia kapitału zakładowego (...) (sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...)), a następnie, w związku z odmową dokonania wpisu i cofnięciem wniosku przez spółkę jawną, umorzona postanowieniem z dnia 13 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Ł. (...), umarżając postępowanie w sprawie uznał, że cofnięcie wniosku jest dopuszczalne i prawnie skuteczne. W innym wypadku, Sąd stosując art. 203 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mógłby uznać za niedopuszczalne cofnięcie wniosku z uwagi na fakt, iż było ono sprzeczne z prawem lub zmierza do obejścia prawa. Tak się jednak nie stało i Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie. Nadto, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia, XX Wydział Gospodarczy KRS, mając wiedzę na temat zakwestionowanej przez pozwanego transakcji zbycia ogółu praw i obowiązków przez wspólników spółki jawnej, nie zdecydował się także na skorzystanie z uprawnienia do wszczęcia postępowania przymuszającego, przyznanego na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2015.1142). Sąd nie zdecydował się, również podjąć postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 12 ust. 3 powołanej ustawy, które miałyby na celu wykreślenie danych niedopuszczalnych ze względu na obowiązujące przepisy prawa, a więc wykreślenie Spółki Jawnej z rejestru przedsiębiorców.

Ostatecznie doszło do zmiany składu osobowego w spółce jawnej, które zostało potwierdzone przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Ł. (...), XX Wydział Gospodarczy KRS postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt LD.XX NS-REJ.KRS/(...).

Prawomocne postanowienie o wpisie spółki jawnej do rejestru, a następnie kolejne jej zmiany, w tym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2014 r., na mocy którego dokonano zmiany danych spółki jawnej w zakresie wspólników tej spółki, wiąże również inne sądy. **Nie ma zatem możliwości ustalenia, że spółka jawna uległa rozwiązaniu z dniem 1 października 2013 r.**

Powodowa Spółka, która zawarła z pozwanym przedmiotową umowę, nie utraciła bytu prawnego, zachowana została jej ciągłość prawna. W związku z tym nie utraciła ona legitymacji materialnoprawnej czynnej do występowania w charakterze strony niniejszego procesu i dochodzenia w nim roszczenia o zapłatę (wyrok z 5 lutego 2016 r., w sprawie sygn. akt: XIII GC1858/15, odpowiedź na pozew z 12 listopada 2015 r. wraz z załącznikami).

Sąd mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i dokonana ocenę prawną uwzględnił powództwo w całości łącznie z odsetkami (art. 481 k.c.), bowiem zgodnie z art. 744 k.c. W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą spór. Na koszty procesu złożyły się opłata od pozwu 18.490zł, opłata od pełnomocnictwa 17zł, wynagrodzenie pełnomocnika 10.800zł za Instancję (§2 pkt 7 rozporządzenia MS) i 50% tej stawki za postępowanie za zażaleniami.

ZARZĄDZENIE

1. Zwrócić do referatu akta XGC 613/14 SO w Ł. (...),
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.